

Jonkheer Smits van Eekart rust eindelijk in vrede

De gedenksteen herinnert aan de
dood van «Jonckheer Norbertus
Smits van Eekart».
(Foto: P.Ae)

GENK. - Op 26 november 1881, om 3 uur in de ochtend kwam Jonkheer Norbertus Smits van Eekart bij een jachtongeval om het leven in de Langerloheide. Was het een ongeval of zat er misdadig opzet in het spel? Die vraag werd nooit beantwoord. Het memoriekruis, dat enkele jaren later werd opgericht, groeide uit tot een devotieplaats, waar men o.m. van stekende tandpijn verlost werd. Enkel het arduinen voetstuk overleefde de oorlog. Zopas heeft het vlakbij het Museum Emiel Van Doren zijn definitieve rustplaats gevonden.

Jonkheer Norbertus, van beroep «rentenier en eigenaar», werd geboren op 12 maart 1826 in Eindhoven. Hij huwde met de Hasseltse dame Marie-Elise Hubertine Teuwens. De familie

Smits van Eekart woonde in Hasselt in een kasteel in de Trekschurenstraat. In 1868 verhuisde de familie naar de Kapelstraat 17 te Diepenbeek, waar een derde kind geboren werd. Het jachtongeval gebeurde 13 jaar later. De Jonkheer kwam om het leven. Hij werd in de Langerloheide aangetroffen door Pieter Jan Indestege uit Langerlo en veldwachter Paulus Maenen.

In 1883 kocht de weduwe Smits van Eekart-Teuwens een perceeltje van 5 vierkante meter van de gemeente Genk. Op de arduinen steen van het memoriekruis staat als tekst: «Gij allen die hier voorbijkomt, bid voor de ziel van den hoogwelgeboren heer Jonckheer Norbertus Smits van Eekart, hier overleden den 26 novem-

ber 1926.» Er werd ook een franstalige tekst aan toegevoegd.

Het anderhalve meter hoge gietijzeren kruis ging verloren. Het gedenkteken was in de vooroorlogse tijd een bidplaats. Een «beeweg» verlost van stekende tandpijn. Men vond dan ook geregeld geldstukjes in de ruïne. Niemand weet echter wie de offerandes stortte, en wie ze incasseerde.

MUSEUM

In 1973 werd 3 ha 33 a grond, inclusief de plaats van de gedenksteen, door de gemeente als industriegrond verkocht aan Hunter Douglas. Op 14 augustus van dat jaar werd de steen op verzoek van de Genker Heemkring Heidebloemke, door de gemeente uitgegraven en overgebracht naar de betoncentrale aan de Melbergstraat.

Uiteindelijk belandde de memoriesteen in het park van het Museum Emiel Van Doren. Ook daar bleef hij geruime tijd liggen. Zopas kreeg hij er vlakbij het Heemmuseum zijn definitieve rustplaats in de schaduw van de bomen toegewezen.

P.Ae

